

ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ
PRIČA SA SREBRNOG JEZERA
RADIO DRAMA

(KORACI KROZ TRAVU.ŠUŠTANJE. TEŠKO PEĐINO DISANJE. TIHO KLOKOTANJE VODE..ŠKRIPANJE TETIVE LUKA KOJA SE ZATEŽE, HUK STRELE, BUĆKANJE.)

DEDA(viče):

Pedja, jel to ponovo loviš alu iz Srebrnog Jezera?

(ZATEZANJE LUKA.HUK STRELE.BUĆKANJE VODE)

PEĐA:

Ma, kakvi deda!

DEDA (viče):

Čekaj, da izadem iz kolibe...

PEĐA:

Nemoj deda Momčilo, nemoj!

DEDA(viče):

Pedja, pusti taj luk!

PEĐA:

Evo, sad ču!

(DUBOKO HUČANJE I KLOKOTANJE VODE)

PEĐA:

Evo je, ala, strašna ala od sto stopa i tri pedlja! Imam još jednu strelu....

(ŠKRIPA TETIVE LUKA. ŠTRCKANJE VODE)

PEĐA:

Prska me u lice! Otriv! Jao, deda- Momčilo, napala me alaaa!

DEDA:

Drži se Pedja, deda dolazi!

(TEŠKI KORACI KROZ TRAVU)

PEĐA:

Ala, napala me ala!

DEDA(Kroz smeh):

Nije to ala, to je som Gile koji živi u našem jezeru! Potpuno je bezopasan. Samo ga uhvati za brkove i biće miran.

PEĐA:

Reci mu da ide!

(TAPŠANJE PO MOKROM PREDMETU)

DEDA:

Treba da ga pomaziš kao što ljudi maze psa ili mačku.Dobar Gile, dobar Gile! Glu-glu-blob-blob-plop!

SOM:

Glu-glu-blop-blo!

(KLOKOTANJE, PRAĆAKANJE U VODI, A ONDA SE UMIRI)

DEDA:

Ode Gile.

PEĐA:

Deda, deda, gde si učio ribeći?

DEDA:

Nije ribeći nego riblji.

PEĐA:

Deda-Momčilo, kako znaš riblji jezik?

(HUK VETRA, LAGAN)

DEDA:

Slušam prirodu. Evo, jel čuješ vетар?

PEĐA:

Jao, čujem, tako je strašan...

DEDA:

Nije, nije.A šta kaže vетар?

PEĐA:

Ne znam.Idem ja da lovim svrake.

DEDA:

Čekaj malo! Neće nestati vrana.Oslušni vетар! Slušaj, šta kaže?

(ŠUŠTANJE VETRA PRELAZI U REČI ISPRVA ISKRIVLJENE A ZATIM SVE

GLASNIJE)

VETAR (Off):

Slušaj me, slušaj me Peđa! Ti me možeš čuti!

PEĐA:

Deda, ja ga čujem, ja čujem vетар!

DEDA:

Slušaj prirodu, Peđa, ne gađaj je strelama. Gledaj je. Da li vidš vетар?

PEĐA:

Eno ga, ja ga vidim deda, vidim ga!

DEDA:

Kako izgleda?

PEĐA:

Nema telo.Umesto tela ima nešto što liči na dugi, prozirni beličasti veo.Ima samo lice tužnog plavokosog mladića i duboke crne oči.

DEDA:

Šta ti kaže, Peđa?

VETAR:

Zapamti me, zapamti me!

(VETAR SE POSTEPENO UTIŠAVA A NA KRAJU POTPUNO PRESTAJE)

PEĐA:

Kaže: »zapamti me«. Tužan neki vetar.

DEDA:

Nosio je poruku od twoje mame, moje kćeri i tvog tate.

PEĐA:

Oni su dobro, deda Momčilo?

DEDA:

Gore na nebu im niko ništa ne može... Hoćeš da ti ispričam priču?

PEĐA:

Hoću.

DEDA:

Sedni na taj ravan kamen na obali. Tako. Jednom u prošlosti ali i u budućnosti živeo je i živeće na obali jezera, u srcu šume kao što je ova, jedan dečak za kojeg su čarobnjaci prorekli da će biti veliki junak. Ali, šta je junak bez čudovišta? Ala i bauka više nema, nema duhova, veštica... Zato je dečak krenuo da potraži čudovište u dalekoj zemlji na zapadu...

(TOPOT KOPITA, RZANJE KONJA)

DEDA:

Ko je sad to?

PEĐA:

Izgleda kao deda- Mrata iz grada!

DEDA:

Konj ne može da izdrži njegovu težinu. Lepo sam mu rekao da prestane sa krempitama i urmašicama i pređe na dijetu.

MRATA(viče):

Mir Zelenko, mir! Daću ti kocku šećera, samo stani! Miiir!

(NJIŠTANJE KONJA,RZANJE, MRATINI UZVICI)

MRATA:

Čuvaaaaj!

PEĐA:

Deda-Mrato, deda-Mrato, jesi li dobro?

(TEŠKI KORACI, PRAĆENI STENJANJEM)

MRATA :

Joj, joj! Kuku!Loše Peđa, loše! Lele, ala sevaaaa! Zelenko mi namestio sve kosti, i koje imam i koje nemam! Naročito one koje nemam! Sad sam otkrio da postoje! Jao, jao! O,

Momčilo, i ti si tu? Mršav, duge brade i kose, odrpan.. Vidim, nisi se promenio.

DEDA:

Otkud ti ovde?

MRATA:

Navratio da vas posetim.

DEDA:

Što baš sad? Nije te bilo pet godina, Mrato-zamlato!

MRATA:

He, he, he, trgovalo se, poslovi! Malo Francuska, malo Engleska, malo Italija... E,
Peđa,ime dedino, vreme je da otvorimo torbicu....

(ŠUŠTANJE PAPIRA)

MRATA:

Vidi šta ti je sve deda-Mrata doneo!

PEĐA:

Crveni plašt, crveno odelo, zlatan mač... Hvala ti, deda! Hvala!Idem odmah u kućicu da
se presvučem!

(BRZO TRČANJE, PEĐIN DAH)

MRATA:

Slušaj, Momčilo, lepo si podigao Peđu ali, znaš, nije divljina za njega. Ima dvanaest
godina, veliki je dečko...Vidi, ispaš mi lilihip!Hoćeš?

DEDA:

A za mene jeste divljina?

(PEĐINO UDALJENO ZVIŽDUKANJE)

PEĐA(slabo):

Jedna nogavica, druga nogavica...

MRATA:

Pusti ga da ode sa mnom u grad. Postaće trgovac kao i ja.

DEDA:

I praviće gluposti.

MRATA:

I imaće brdo zlatnika.

DEDA:

I neće čuti šta mu priroda govori.

MRATA:

Ako te svi slušaju, šta će ti priroda? Imaće gomilu lilihipa.

PEĐA (off):

Jedan rukav, drugi rukav...

DEDA:

Biće debeljuca.

MRATA:

I biće debeljuca! Kao ja!

DEDA:

Pitaj Peđu pa neka on odluči!

(HITRI KORACI)

PEĐA:

Deda-Momčilo, vidi kako sam lep! Zlatno, crveno, a meko, fino, miriše!

(FIJUK SABLJE KROZ VAZDUH)

PEĐA:

A tek sablja! Deda, vidiš li?

DEDA:

Vidim Peđa, vidim!

MRATA:

Kupiće tebi deda-Mrata još poklona!

PEĐA:

Deda-Mrato, ja te volim!

MRATA:

He, he, he! «Naravno da me voliš! A šta ti Momčilo imaš za Peđu?

DEDA:

Ja, ja imam, ja imam...

MRATA:

Džabe preturaš po džepovima, Momčilo! Prazno je to!

MOMČILO:

Evo, imam ovo.

MRATA:

Konopac? Šta će mu to?

DEDA:

Kad bude pržilo jarko Sunce uhvati oblak ovim konopcem. Napraviće ti hlad.

MRATA:

Hlad-jad! Peđa, hoćeš li da ideš sa mnom u moju kuću, u Zlatni Grad?

PEĐA:

Hoću! Jipiii!

MRATA:

Vidiš, Momčilo on je već odlučio!

PEĐA(pevuši):

Idemo u Zlatni Grad. idemo u Zlatni Grad !

(PAUZA)

PEĐA:

Deda Momčilo, pomozi mi da spakujem stvari!

DEDA:

Idi ti Peđa u kolibu, sad ču ja!

(BRZI KORACI., NEKOLIKO NJIH.STANU)

PEĐA:

Deda...

DEDA:

Sad ču ja, Peđa, sad ču!

MRATA:

Peđa čekaj, uf, ja ču da ti pomognem!

(KORACI SU SVE TIŠI, ŠKRIPANJE VRATA I NJIHOVO ZATVARANJE. VESELO PEĐINO ZVIŽDUKANJE. BUĆKANJE PO VODI, KLOKOTANJE, PRAĆAKANJE)

DEDA:

O, Gile, prijatelju! Slušaj, ja odlazim, uradio sam šta sam mogao. Idem daleko na zapad.Ti pazi na Peđu. Zbogom.Plik-plika-pluf- Peđa-šljisk-šljakete-šljisk!

GILE:

Šljakete-šljisk!

(KLOKOTANJE, MRMORENJE A ONDA SE SVE UMIRI. HUK VETRA)

VETAR:

Seti me se, seti se!

(TEŠKI KORACI SE UDALJAVA VJU. ŠKRIJANJE VRATA)

PEĐA:

Deda, deda! Deda, gde si?

(PAUZA)

PEĐA:

Otišao je.

Otišao je!

MRATA:

Tako je sam hteo. Hoćeš lilihip?

PEĐA:

Pričao mi je priču o dečaku sa obale jezera za koga su čarobnjaci prorekli da će biti junak. Jel' znaš kako se završava?

MRATA:

Ovaaj, on je...on je...

PEĐA:

Reci!

MRATA:

Ovaaaj, oženio je princezu i živeli su srećno do kraja života!

PEĐA:

To si izmislio!

MRATA:

Bajke su izmišljotine.

PEĐA:

Ta priča nije izmišljotina. Ti si izmišljotina! Deda, deda! Deda Momčilooo!

MRATA:

Šta to radiš, Peđa?! Ej, Peđa! Vidi, uteče u šumu! Jao, šta sam sad rekao?! Čekaj, čekaj Peđa! Neka, neka, stići će ga ja na mom konjiću!

(MRATA ZVIZNE, NJIŠTANJE KONJA)

MRATA:

Zelenko, prati onog dečka!

(AGRESIVNO RZANJE KONJA)

MRATA:

Nećeš, a? (S naporom) Ma, naučiću ja tebe pamet! Ne ujedaj, ne puštam uzdu, ne puštam je pa sve da mi ruku odgrizeš! Zelenko, zelenko, miran, miraan!

(MRATA DAHĆE, NJIŠTANJE KONJA)

MRATA:

Pusti ruku, pusti mi ruku kad ti kažem! Nemoj, nemoj bre!

(ZVIŽDANJE TEŠKOG TELA KROZ VAZDUH. TRESAK)

MRATA:

Joj, pa to boli!

(PRELAZ. KORACI KROZ LIŠĆE, SUVO. PEĐIN TEŽAK, UMORAN DAH)

PEĐA:

Uh, konačno kuća usred ove šumetine! Četiri godine lutam i nisam video nebo, samo drveće iznad sebe! Konačno će se negde odmoriti, popiti toplu supu, spavati u toploj posteljini!

(KORACI PRESTANU)

PEĐA:

Uf! Kakva čudna zgradurina! Zidovi su joj listovi od smaragda, prozori sijaju kao Sunce., ima ih stotinu i presijavaju se u svim dugim bojama. A ipak, čini mi se, ne živi ovde dobar stvor. Da proverimo...

(MAČ KOJI SA ŠKRIPOM NAPUŠTA SVOJE KORICE. KORACI PO SUVOM LIŠĆU, LAGANI, OPREZNI. ŠKRIPA ZARĐALIH ŠARKI, LUPA PROZORA, PIŠTALJKA PISNE. BLESAVI SMEH)

PEĐA:

Kakva grdoba! Ogoran zeleni vrat viri kroz prozor kuće a na glavi mu je kapa dvorske lude. Nos ogroman, uši kao kod slona, a oči sitne i podle! Aveti, predaj se!

DUMBARAJKO:

Stani, Peđa! Vrati se nazad na Srebrno Jezero ako ti je život mio!

PEĐA:

Ko si ti? I zašto svaki put kad kažeš drugu reč twoja glava proviri na drugi prozor?

DUMBARAJKO:

Ja sam Dumbarajko Strašni, gospodar Smaragdne Šume! Ja sve znam!

(KLOVNOVSKA TEMA SA FANFARAMA)

PEĐA:

Meni nisi strašan a i ne izgledaš mnogo pametno. Kako znaš ko sam i odakle sam?

DUMBARAJKO:

Prevario sam kralja-čarobnjaka kome sam služio i odneo mu svu magiju! Ti imaš šesnaest i tri četvrtine godina i već četiri godine tražiš svog dedu Momčila koji ti nije ispričao priču o dečaku sa jezera do kraja, jel tako?

PEĐA:

Deda-Momčilo?! Gde je?!

DUMBARAJKO:

Momčilo?

PEĐA:

Da.

DUMBARAJKO:

Star?

PEĐA:

Da.

DUMBARAJKO:

Visok?

PEĐA:

Da.

DUMBARAJKO:

Duga, seda brada?

PEĐA:

Da.

DUMBARAJKO:

Nisam ga video.

PEĐA:

Ti si blesav.

DUMBARAJKO:

Ja? Ja sam najpametnija luda na svetu.

PEĐA:

Ako si tako pametan onda znaš šta će se dogoditi.

DUMBARAJKO:

Znam ali neću da ti kažem. To i nije bitno.

PEĐA:

Kako?

DUMBARAJKO:

Ostaćeš u Smaragdnoj Šumi, kod mene, zauvek, pretvoren u drvo kao i svi koji su prolazili ovuda! Tako treba svakome ko budi Dumbarajka Strašnog, to jest mene!

PEĐA:

A kad Dumbarajko spava?

DUMBARAJKO:

Ja spavam dok me ne probude. Pripremi se da te začaram: Arbori sakri trč prć...

PEĐA:

Ja idem napred a ti me čik zaustavi ako smeš!

DUMBARAJKO:

Misliš da će ti taj konopac pomoći? Ili taj zardali perorez koji nazivaš sabljom? Buuuu!
(SNAŽAN UDARAC, PEĐIN KRIK, ZVIŽDANJE TELA KROZ VAZDUH.TUP PAD)

PEĐA:

Udario si me vratom ali ja se ne plašim! Stoglavo čudovište, gotovo si jer ja dolazim
opet! Ajde da se kladimo da ne možeš da me oboriš sa dve glave? Juriiš!

(TUP UDARAC, ZVIŽDANJE TELA KROZ VAZDUH,TUP PAD)

DUMBARAJKO:

Šta ćeš sad, Peđa? Pripremi se da postaneš bukva! Arbori sakri trč prć....

PEĐA:

Stani! Kladim se u svoju glavu da mogu da prođem pored svih tvojih jen, dva, tri... deset
glava!

DUMBARAJKO(GLAS SA ODJEKOM):

Hajde, čekamo te!

(ZVECKANJE MAČA PRI UDARU O TLE)

DUMBARAJKO:

Vidi, molim te, bacio gvožđe! Kako ćeš bez mača? Pravi omču od užeta, vitla njom. Pazi
da me ne povrediš, molim te!

(HUK LASA, ZVIŽDUK KANAPA KOJI LETI KROZ VAZDUH, KRCKANJE
KOSTIJU, STENJANJE DUMBARAJKA)

DUMBARAJKO:

Jao, pa to boli! Nemoj, pusti me! Udariće mi krv u glavu, ovaj, glave!

PEĐA:

A šta ćeš sad? A?

DUMBARAJKO:

Milost, bio sam nevaljalko! Veliki nevaljalko!

PEĐA:

Hoćeš li da pretvorиш celu šumu u ljude?

DUMBARAJKO:

Hoću, hoću!

PEĐA:

Hoćeš li da mi kažeš šta me čeka?

DUMBARAJKO:

Hoću, samo me puštaj! Uže je loše za moj ten! Pocrveneću i neće mi se vratiti moja zdrava žablje zelena boja!

PEĐA:

Šta me čeka?

DUMBARAJKO:

Prvo ti mene pusti.

PEĐA:

Prvo ti meni reci.

DUMBARAJKO:

Ako hoćeš da nađeš dedu moraš da pobediš zle gusare na obali Sirćetnog Mora. Oni drže princezu Vandu, čerku kralja Barnabija. Izbavi je i dobićeš veliku nagradu a onda ćeš videti i Dedu.

PEĐA:

Dobro, a sad pretvori ovo drveće u ljude.

DUMBARAJKO:

Prvo mi popusti konopac. Šta će reći druga šumska čudovišta ako me vide ovakvog? Obrukaću se i neće me nikad pustiti na bal vampira!

PEĐA:

Dobro, al da budeš dobar!

DUMBARAJKO:

Hoću.

PEĐA:

I ko prođe da mu ispričaš vic.

DUMBARAJKO:

Joj, hoću i to.

PEĐA:

I da ga nahraniš sladoledom.

DUMBARAJKO:

Hoću.

PEĐA:

I napiješ limunadom.

DUMBARAJKO:

Hoću, samo me puštaj!

PEĐA:

Časna klovnovska i dvorskolukska?

DUMBARAJKO:

Uf, što si ti neki uporan momak! Časna klovnovska i dvorskolukska!

(PRELAZ. TALASI UDARAJU O OBALU.KORACI PO ŠLJUNKU.UDALJENA MELODIJA VIOLINE POMEŠANA, POMALO NESKLADNO, SA PESMOM GUSARA)

GUSARI:

»Pijemo viski, pijemo džin,
ja sam pravi gusarski sin,
sav sam grozan, nimalo fin,
bradati, prljavi gusarski sin,
pljačkao London, pljačkao Rim,
svuda je bio gusarski sin!«

(PESMA PRELAZI U ZVIŽDUKANJE A ZATIM U PRIPITO MUMLANJE)

PEĐA:

Strašno, čujem gusare kako pevaju, gledam njihovu strašnu lađu ali ne mogu da im
priđem. More je puno ajkula. Kad bih samo mogao da doletim... Pa to je, eno ga oblak!

Na njemu će odleteti!

(HUK LASA, PAD KONOPCA NA TLE. HUK LASA, PAD KONOPCA NA TLE,
PRAĆEN PEĐINIM STENJANJEM. HUK LASA, PAD KONOPCA NA TLE)

PEĐA:

Uf, previsoko je! Šta će sad?

(PEĐA PLAČE)

PEĐA:

Deda- Momčilo, gde si sad?!

(KLOKOTANJE, PRAĆAKANJE, PRSKANJE VODE, MLAZ)

PEĐA:

Ko me to prska?! Gile! Otkud ti ovde? Vidi, rasterao si sve ajkule! Slušaj, prevezi me do
gusara, hoćeš li?

GILE:

Glob-blob-blob!

PEĐA:

Odlično! Gile, miran, Gile! Sad će da te zajašem...

(FIJUK LASA, STEZANJE OMČE, BUĆKANJE)

PEĐA:

Laso! Skliznulo je! Misli, Peđa, misli! Kako je najbolje da uhvatiš soma? Za peraja? Ne!
Za škrge? Ne! Za brkove! Izvini, Gile, moram malo, miran!

(BUĆKANJE, PRAĆAKANJE)

PEĐA:

Gile, pravo napred! Jipiii!

(BRZO I SNAŽNO PRAĆAKANJE, KOJE SE POSTEPENO UDALJAVA. PRELAZ.

PIJANO PEVANJE GUSARA PRAĆENO JE VIOLINOM, POMALO
RAŠTIMOVANOM)

GUSARI:

»Šljokam viski, šljemam džin,
ja sam pravi gusarski sin!«

GROZOMIR:

Čekaj, ne valja, ne valja! Ne zvao se ja Grozomir Strašilo, strah i trepet Zapadnog
Okeana ako ovde neko ne peva ko magare!

TUPIMIR(peva):

Ja sam grozan, nimalo fin...

(SNAŽAN UDARAC.TUPIMIR KRIKNE)

GROZOMIR:

Tupimire, baciću te morskim psima ako nastaviš da se dernjaš!

TUPIMIR:

Au, kapetane, nisam znao da u moru drže pse! Jel vi znate da je pas čovekov najbolji prijatelj?

GROZOMIR:

Najbolji prijatelj, kažeš,a? Onda, idi kod njega, idi, ha ha ha!

(UDARAC, PLJUSKANJE TALASA, TUPIMIROVO MUMLANJE USTA PUNIH VODE. VANDINO MUMLANJE ISPOD KRPE NA USTIMA)

GROZOMIR:

Tišina, princezo Vanda ako i vi ne želite preko ograde! Pa nisam vam džabe stavio krpnu preko tih usta? Ha, ha, takav sam ja, kapetan Grozomir! Sto mu morskih tuljana ako nisam najopasniji gusar na svetu! Joj, dođe mi da zaigram od sreće! Mutimire, poskočicu!

GROZOMIR I MUTIMIR:

Štokav, masan, nimalo fin,
ja sam pravi gusarski sin!

(VESELA MORNARSKA POSKOČICA NA VIOLINI. TRUPKANJE NOGU O DRVENI POD U RITMU POSKOČICE. ŠUŠTANJE I PRAĆAKANJE U VODI, KONSTANTNO I SVE GLASNIJE)

PEĐ:

Koči Gile, kočiii! Ijaaaaao!

(ZVIŽDANJE KROZ VAZDUH. TUP UDAR TELA O DRVENI POD)

PEĐA:

Vi ste zarobljena princeza? Au, što ste vi lepi! Što mi se vrti u glavi od vaše lepoooteee...

MUTIMIR:

Onesvestiće se ovaj spasilac. Gazda, sad je trenutak!

GROZOMIR:

Sredi tog morskog pacova! Hej, mali mi je oteo vrč mog najboljeg piva!

(KOLOKOTANJE TEĆNOSTI U PEDINOM GRLU I PEDINO OBLIZIVANJE)

PEĐA:

Ovo je odlično! Imate li još?

GROZOMIR:

Mutimire, ovo je uvreda! Skloni se, ja ču ga!

MUTIMIR:

Dobro, kapetane.

(ZVECKANJE MAČA IZVUČENOG IZ KORICA)

GROZOMIR:

Ko si ti da prekidaš MOJU poskočicu, upadaš na MOJ brod i piješ MOJ alkohol? Vidi, vadi i on sablju. Ili je to penkala?

PEĐA:

Ja sam Peđa i došao sam na TVOJ brod da uzmem TVOJ mač i oslobodim TVOJU zarobljenicu prelepu, ah, prelepu princezu Vandu!

GROZOMIR:

Ti? Pa ti si još u pelenama! Ja sam u sto luka sredio sto momaka koji su po sto puta kao ti! Mutimire, sviraj! Dosadno mi je da skembam ovog hvalisavca bez muzike!

(ZVECKANJE SABLJE O SABLJU PRAĆENO ŽIVAHNOM POSKOČICOM.

GROZOMIR TEŠKO STENJE)

GROZOMIR:

Pritisnuo sam te, skoro si na podu.Šta ćeš sad? Da hraniš ajkule?!

PEĐA:

Huuuu!

GROZOMIR:

Dunuo mi je u lice! Jao! Aaaaaaa! Smrad čistih i opranih zuba, to boli, aaaa!

(PAD TEŠKOG PREDMETA U VODU)

GROZOMIR(off).

Čibe morski psi, čibe! Ne, neee!

(MUZIKA PRESTANE.VANDA MUMLA JOŠ JAČE)

PEĐA:

Au, gde nestade toliki gusar!? Vanda, zaboravio sam da vas oslobodim i mislio sam...Vidi, Mutimir!Ko si ti da mi se šunjaš iza leđa? Hteo si da me gurneš preko palube, jel tako?

MUTIMIR:

Ups, izvini!

PEĐA:

Izvini nije dovoljno.

MUTIMIR:

Znam šta treba: bolje da skočim preko palube nego da me ti središ! Odo' ja!
(TEŠKO BUĆKANJE PRI PADU U VODU.HUK SABLJE, PUCAJU KONOPCI)

PEĐA:

Slobodna si, ovaj, slobodni ste vaše visočanstvo.

VANDA:

Hvala ti. A kako ćemo odavde? Vетra nema već danima.

PEĐA:

A da ga pitamo? Vетre, što te nema?

VETAR:

Šššššš...ne....ššššššš....šššššš...zaboravi...šššššš!

PEĐA:

Šta kažeš?

VANDA:

Ti pričaš sa vетrom?

(VETAR JE SVE GLASNIJI)

VETAR:

Ne zaboravi meehee!

PEĐA:

Koga? Šta?

VANDA:

Krenuli smo, plovimo kod mog tate, kralja Barnabija.

(VETAR SE POJAČAVA, ZVUK ZATEGNUTIH JEDARA, ŠKRIPANJE DASAKA BRODA. RITMIČAN ZVUK BRODA KOJI SEČE TALASE.PRELAZ.TEŠKO MLJACKANJE KRALJA BARNABIJA ODJEKUJE U PRAZNOJ I VELIKOJ PROSTORIJI)

BARNABI:

Izvinte zbog slatkiša, ser Džeri ali ja moram, lekar mi je tako odredio a lekar je za mene svetinja.

DŽERI(pritvorno):

Razume se, Vaše Veličanstvo.

BARNABI:

Dakle, ti si momče onaj vitez koji je pobedio Dumbarajka Strašnog i spasio moju kći, princezu Vandu?

PEĐA:

Ja sam Peđa i uradio sam sve što ste rekli ali nisam vitez.

DŽERI:

Vaše visočanstvo, kralju naš Barnabi, ja kažem da je ovaj dečak prevarant. Samo vitez kao što sam ja može da savlada gusare a ne tamo neki musavi dečkić!

VANDA:

Ne slušaj ga, tata! Peđa me je zaista spasao.

PEĐA:

Imam i dokaz.

(ZVECKANJE MAČA NA KAMENOM PODU)

BARNABI:

Sto mu štrudli, Grozomirov mač! Jel sad verujete viteze Džeri? Sinko, ti si spasio moju Vandu i po zakonu mog kraljevstva ja ču ti Peđa dati ruku svoje kćeri.

DŽERI:

Ne dam! Ja sam Vandin verenik!

VANDA:

Tata, ti si me verio za Džerija pre Peđe! Spasi me od Džerija, molim te!

DŽERI:

Kralju Barnabi, ja sam bio prvi!

VANDA:

Kad su nas verili nisam znala da si tako ružan.

DŽERI:

E baš sam lep!

VANDA:

Što ti onda nos liči na nož za burek?

DŽERI:

Šta? Da ne misli možda i ovaj ovde Peđa da moj nos liči na nož za burek?

PEĐA:

Pa... da!

DŽERI:

Uvredio si moju čast! Izazivam te na dvoboj!

(ZVECKANJE MAČEVA IZVUČENIH IZ KORICA. NEKOLIKO PUTA ZVEKNU A ONDA JEDNO SEĆIVO UDARI O TLE)

PEĐA:

Kukavice, podigni mač!

DŽERI:

Jao, nemoj mladiću, nemoj dobri moj viteze! Ako me ubiješ to ima da boli a ja sam alergičan na bol! Jednom sam preterao grickajući zanoktice i jedva su me spasili! Jao,

nemoj mene lepog i mlađanog na dušu, lelee! Oćeš da ti kažem istinu? Imam ogroman,
ogromantan nos, kao peraje od ajkule, velik kao planina, oštar kao nož za burek! Nemoj,
nemoj!

PEĐA:

Neću Džeri.

(SNAŽNO TAPŠANJE PO DELU, PEĐA TIHO JAUKNE)

BARNABI:

Momče, hrabar si, svaka čast! Zasluzio si da te potapšem po leđima!

PEĐA:

Čime sam to zgrešio?

BARNABI:

I duhovit si uz to! Ajdemo na ručak!

VANDA:

Ali, tata, ručao si pre pola sata.

BARNABI:

Pa šta onda? Imam i ja dušu! Peđa, pre nego što smažemo neko prasence, klekni!

(ZVECKANJE MAČA IZVUČENOG IZ KORICA)

DŽERI:

Sad si gotov, Peđa!

BARNABI:

Ovim te ja, kralj Barnabi, proglašavam vitezom Peđom, serom od... Gde te je oslobodio
kćeri?

VANDA:

Na obali Sirčetnog Mora.

BARNABI:

Serom od Sirčetnog Mora. Ustani Peđa, viteže naš!

VANDA:

I moj vereniče!

(VANDIN POLJUBAC)

PEĐA:

Iju!

BARNABI:

Ho, ho, ho! Blće to lepa svadba!

(KORACI SE UDALJAVA JU)

DŽERI:

Ma, videćete vi od čega je ser Džeri od Njuške napravljen! Osvetiću se, osvetiti!
(BRZI KORACI KOJI SE UDALJAVA JU, ODZVANJA JUCI HODNIKOM.PRELAZ.
ŠKRIPANJE LJULJAŠKE, HUČANJE TELA NA LJULJAŠCI. VANDIN SMEH)

VANDA:

Više, više, do oblaka! Gurni jače ljuljašku! Hoću na oblake! Peđa?

PEĐA:

A?

VANDA:

Nešto si mi zamišljen.

(PRESTANE ŠKRIPANJE LJULJAŠKE)

PEĐA:

Mislim o dedi i priči koju mi je ispričao. Rekao mi je da govori o mladiću rođenom na obali jezera koji će postati junak...

VANDA:

I šta je onda bilo?

PEĐA:

Nije završio priču.

VANDA:

Ne misli na tu priču. Sad si sa mnom. Bićeš moj muž i budući kralj. Zar to nije divno?

(ZVIŽDANJE LASA, HUK KONOPCA U LETU, UDAR KONOPCA O NEŠTO
MEKANO ŠTO, DISKRETNOST ŠKRIPAVIĆI, UDARI O TLE)

PEĐA:

Za tebe. Najpaperastiji oblak na nebu.

(TUP ZVUK. BLAGO ŠKRIPAVANJE)

VANDA:

Čudan je na dodir.. Mekan a škipav. Pomozi mi da se popnem. Hopa!

(KORACI PO MEKANOM, ŠKRIPAVOM MATERIJALU)

VANDA:

Kao žele.. A da skočim?

(SKOK I SMEŠAN ZVUK ODBIJANJA I PONOVOGNOG PADA NA MEKANI,
ŠKRIPAVI MATERIJAL)

VANDA:

Jiii! Dođi ovde! Super je!

PEĐA:

Evo sad ču... Opaaaa!

(ZVUK ODBIJANJA, PA MEKOG PADA NA ISTI MATERIJAL)

PEĐA:

Vanda, volim te, volim te, volim tee!

VANDA:

I ja tebeeee!

(DUG POLJUBAC)

DŽERI:

Vaše visočanstvo... Peđa....

VANDA:

Šta je, Džeri, ponovo nas uznemiravaš?!

DŽERI:

Kralj me poslao.

VANDA:

Stvarno?

DŽERI:

Najstvarnije. Kaže: daleko na zapadu ove zemlje, pored Zapadnog Okeana, u Maglenim Planinama, kriju se strašni čarobnjak i njegov zmaj. Narod ih se plaši i traži kraljevu pomoć.

VANDA:

Pa, neka pošalje koga hoće.

DŽERI:

Poslaće ser Peđu.

VANDA:

Odakle se setio njega?

DŽERI:

Ja sam mu predložio.

VANDA:

Ti?

(UDARCI, TUPI PO TELU)

DŽERI:

Nemojte princezo, joj, ne po glavi! Kralj me je, jao, pitao ko je, jao, najbolji i ja sam mu, jao, najboljeg predložio! Tužiću te mami! Jao! I tvom tati! Jao!

(BRZI KORACI KOJI SE UDALJAVA JU)

DŽERI(daleko):

Čućete vi još za mene, hoćete!

VANDA:

Nemoj da ideš, Peđa, molim te!

PEĐA:

Ako me kralj šalje-moram!

VANDA:

Nemoj!

PEĐA:

Ma, srediću ja tog врача i njegovog guštera!

VANDA:

Plašim se.

PEĐA:

Kad ti bude teško sanjaj me na ovom oblaku i ja ћu doći u tvoj san!

(POLJUBAC. KORACI KOJI SE UDALJAVA JU)

VANDA:

Peda!

(PRELAZ. TEŽAK KORAK PO KAMENOM TLU, SVAKI ZVUK ODJEKUJE.
TEŠKO PEĐINO DISANJE)

PEĐA:

Auf, ovo je sam vrh Maglene Planine a od zmaja ni traga ni glasa! Prelazio sam hladne reke koje su sejale ledenice na mojim čizmama, sabljom sekao maglu, rukama razgrtao noć ali zmaja i čarobnjaka nisam našao. Samo tišinu. Tišinu i onu mrku stenčugu na vrhu planine.

(PUCANJE TLA, JAKA ERUPCIJA)

PEĐA:

Šta je to što tera kamen da puca a sneg da se pretvori u paru? Ova stena na vrhu planine sigurno krije zmaja.

(EKSPLOZIJA, ŠIŠTANJE VATRE I KRIK ZVERI)

PEĐA:

A, tu si se krio?! Gde si sad leteći gušteru, a?!

(JOŠ GLASNIJE KRIČANJE ZVERI, LEPET TEŠKIH KRILA KROZ
VAZDUH,ZVIŽDANJE MAČA)

PEĐA:

Izbegao si me! Čuvaš se, je li? Ajde, spusti se! Bori se kao čovek, zmaju jedan!

(LEPET KRILA JE SVE JAČI, LAGANO TRUPKANJE PO ZENLJI)

PEĐA:

Razumeš me? Kakav si, svi bi te se uplašili. Plameno crven, sa lavovskom grivom, kandžama kao vrhovima kopljia, očima kao kovačkim pećima. Takvog zmaja još nisam video.

(ZVIŽDANJE SABLJE, KRIK ZVERI, TEŽAK PAD TELA NA TLE)

PEĐA:

Ranio sam te u nogu. Sad ču ti odseći glavu...

DEDA(udaljeno):

Stani, Peđa!

PEĐA:

Deda? Ogrnut si plaštrom, niosiš težak grimizni šešir i kvrgavi štap. Izgledaš kao... Ne, ne mogu to da kažem!

DEDA:

Šta radiš ovde, Peđa?

PEĐA:

Tražio sam te četiri godine a onda Dumbarajko, gusari, princeza a sad tražim čarobnjaka...

DEDA:

I šta češ kad nađeš čarobnjaka?

PEĐA:

Uhvatiću ga i poslati kralju Barnabiju u tamnicu.

DEDA:

Onda se predajem. Ja sam taj. Poslednji čarobnjak na svetu.

PEĐA:

Deda? TI?

DEDA:

Da, ja, a ovo je moj drug, zmaj od Kadwalladera, poslednji zmaj na svetu.

ZMAJ:

Pomozi mi, Momčilo!

PEĐA:

Zmaj govori?

(TUP ZVUK OTVARANJA BOĆICE, VAĐENJA PAMPURA.KLOKOTANJE TEČNOSTI)

DEDA:

Popij ovaj lek, brzo! Jel ti bolje?

ZMAJ:

Jeste.

PEĐA:

Deda, kako si mogao... Idete sa mnom kod kralja! Obojica!

DEDA:

Idemo li?

(ZVIŽDANJE DRVETA KROZ VAZDUH)

PEĐA:

Mahnuo si štapom i mač mi je odleteo nebu pod oblake. Šta to radiš? Zar ćeš i mene da povrediš?

DEDA:

Ne boj se, Peđa! Nisam zao kao što kažu.

PEĐA:

A šta će ti onda zmaj?

ZMAJ:

Ni ja nisam zao.

PEĐA:

A što si se tukao sa mnom?

ZMAJ:

A što si me ti izazvao na dvoboj i nazvao gušterom?(GLASNO) Ja nikome ništa ružno
nisam uradio!

(TRESKANJE NALIK NA LAVINU, TRESAK STENJA)

DEDA:

Tiše, prijatelju! Zatrpaćeš dolinu stenjem.

ZMAJ:

Izvini.Zaboravljam koliko sam jak.

DEDA:

Vidiš, Peđa, pre se znalo da su ale i bauci zli a zmajevi dobri a onda su ljudi odlučili da
ne veruju ni u ale ni u bauke ni u zmajeve i tako su svi čarobnjaci i svi zmajevi postali zli.

Ne veruju u nas ali nas se plaše.

PEĐA:

Zašto?

DEDA:

Jer smo drugačiji. Prijatelju, jesli spremam za put?

ZMAJ:

Samo se ti meni popni na leđa.

DEDA:

Uf, tako.Jesi li siguran?

ZMAJ:

Malo sam slab ali ču izdržati.

PEĐA:

Deda, zašto si otišao?

DEDA:

Mislio sam da hoćeš da odeš u Zlatni Grad a ja sam te naučio svemu što sam znao.

PEĐA:

Deda, uči me ponovo, molim te! Sve sam zaboravio!

DEDA:

Kad porasteš onda sve zaboraviš.Moramo da idemo. Ovde ovakvih kao što smo nas
dvojica više nema.

PEĐA:

Kuda čete?

DEDA:

Na Ostrvo Vilovnjaka u Zapadnom Okeanu. Tamo još znaju ko su zmajevi i čarobnjaci i
razlikuju ale i zmajeve. Kralju Barnabiju reci da si nas oterao. Bogato će te nagraditi. Ne
brini da će saznati istinu. Vetur se često šunja ovuda ali nikome ništa neće reći.

PEĐA:

Vetar, poslao si ga da mi pomogne, kao i Gileta?

DEDA(kroz smeh):

Nisam ti mnogo pomogao. Idi kod princeze Vande, oženi je.

PEĐA:

Zašto?

DEDA:

Zato što više nisi dete. Bićeš dobar kralj a junak već jesi. Dobro je da narod još veruje u junake.

(TAPŠANJE PO RAMENU)

DEDA:

Dobar si ispaо.Za čoveka. Zmaju od Kadwalladera, da krenemo?

PEĐA:

Čekaj, deda, kako se priča završava? Sećaš se, ona priča koju si mi pričao na obali jezera, o dečaku koji će biti junak?

DEDA:

Ti ne znaš? »A onda su se venčali i živeli srećno do kraja života!« Hajdemo!

(HUK KRILA, TEŽAK LEPET, KRIČANJE ZMAJA KOJE SE POSTEPENO

UDALJAVA.TIŠINA)

PEĐA:

Ovo je pravi kraj.

/KRAJ/

ŠIFRA: MLEČNA ŠUMA

- *PRIČA SA SREBRNOG JEZERA* -

LICA:

Pedja, Deda-Momčilov unuk i Deda-Mratin unuk
Deda-Momčilo
Deda-Mrata, trgovac
Dumbarajko Strašni, strah i trepet Smaragdne Šume
Vetar
Gile, som
Grozomir, gospodar Zapadnog Okeana, gusar
Mutimir i Tupimir, Grozomirove sluge
Princeza Vanda
Kralj Barnabi, Vandin otac
Ser Džeri
Zmaj od Kadwalladera
Vreme i mesto:
u davnoj prošlosti ili dalekoj budućnosti, negde

Решење шифре:
Александар Новаковић
Љуба Вучковића 11
11 000 Београд
тел.:011/462-187
E-mail: alnov@eunet.yu